

До бабусі Марини, що жила у селі Слобідка Гірчичанська, прибився надвечір. Старенька саме доїла корову на оборі.

Я привітався, поклав подарунки на стареньку табуретку і:

— Бабусю, я побіжу в ліс, може мені щось усміхнеться... Дуже хочу грибів, смажених на вугликах.

— У лісі вже темно, сину. Завтра раненько підеш, а зараз відпочинь. Пройшов же сім верст.

— І все ж я пошукаю щастя...

З тими словами зняв з колика відро, перебіг єдину у цьому селі широку споришеву вулицю, на якій табунцями навпроти воріт своїх господарів збиралися ночувати гуси і качки, перебіг сусідське подвір'я, а там, за городом, — ліс! Такий же, як і кілька років тому, коли два тижні пас бабусину корову.

Втоптанною конюшиною стежкою буквально влетів у зелену стіну лісу... Було вже і справді темнувато.

Вирішив пошукати щастя скраю, де ще крізь густі крони дерев іноді пробивалися косі сонячні промені. Кинувся праворуч до великого дубового куща, віти якого лежали на землі. Рвучко підняв крайню гілляку — і ахнув! Земля була вкрита боровиками! Ніби хтось навмисне насадив кілька десятків великих і малих грибів. Від несподіванки впустив гілляку. Оглянувся, чи нікого нема поблизу, протер очі: чи не сон це? Витягнув з кишені складного ножика, якого спеціально купив у Києві для цієї мети (а тоді я закінчив три курси університету), опустил на коліна і поповз під казкову гілляку...

Через хвилин десять я випростався, радісно усміхаючись, і до дуба та лісу:

— Дякую вам, мої любі друзі, що не забули мене,

що привітали таким дорогим подарунком!

Було за що дякувати: у руках тримав повнісіньке відро боровиків — великих, середніх і навіть дрібних...

Бабуся ще поралася коло корови, як я опинився перед нею із ношею. Вона аж нестямилася:

— Свят, свят, свят, сину! Хто це тобі наклав повнісіньке відро боровиків?

— Хазяїн лісу, бабусю, сам Дубовик.

— Це ти справді, Миколко, чи снишся мені з грибами? — перехрестилася старенька.

— Так, бабусю, це таки я. А Дубовик мені у Києві снівся, кликав до себе в гості. Оце мені подяка, що не забув його провідати...

Того вечора я досхочу попоїв смажених на вугликах грибних шапочок, які вміла готувати лише бабуся Марина.